

РЕШЕНИЕ

№ 20738

гр. София, 27.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3582** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. В. К. от [населено място], подадена чрез адв. С. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 286 от 17.02.2026 г. на младши авроконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) аа) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач превишаващ разрешената максимална скорост, за населено място над 40 km/h – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 1 месец.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е постановена без в същата изрично да е записано с каква скорост е управлявал Д. В. К., което препяжда възможността му да разбере във основа на какво му се налага ПАМ. Жалбоподателят се позовава и на принципа, че всеки е невинен до доказване на противното, а в случая не са налице доказателства за вината на Д. В. К..

С жалбата се иска отмяна на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът - младши авроконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, в представен по делото писмен отговор и в откритото съдебно заседание, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява

становище по жалбата. Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

В [населено място] на 22.09.2025 г. в 16:37 ч. с автоматизирано техническо средство Радар „Cordon -M” 2, с идентификационен номер MD1196, е заснет лек автомобил „Ф. Туарег“, с рег. [рег.номер на МПС] . В справката към снимката е отразена скорост 94 км/ч, скоростен лимит 50 км/ч и GPS координати, като по делото е приложена и снимка към АУАН, на която се вижда автомобилът с посочения регистрационен номер и данни за дата и час на записа.

От приложената декларация по чл. 188 от ЗДвП се установява, че за посочения времеви интервал автомобилът, който е собственост на „Порше лизинг“ ЕООД, е управляван от жалбоподателят, като ползвател.

На 17.02.2026 г. на жалбоподателя е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 770647, в който е посочено, че на 22.09.2025 г. около 16:37 ч. в [населено място] по [улица]с посока от Околовръстен път към [улица]жалбоподателят управлява лек автомобил Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , като ползвател на автомобила, и срещу бл. 602 се движи с превишена скорост 91 км/ч след приспадане на толеранс от 3% в полза на водача от 94 км/ч, при ограничение за населено място от 50 км/ч, квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 и чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. В АУАНА е записано, че нарушението е заснето с техническо средство „Cordon - M” 2.

На същата дата, 17.02.2026 г., е издадена и оспорената заповед за прилагане на ПАМ, в която е посочено, че поради превишаване на разрешената максимална скорост за населено място над 40 км/ч и на основание чл. 22 ЗАНН, за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП се прилага мярката по чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 1 месеца.

Заповедта е връчена на адресата на 17.02.2026 г.

В хода на делото е приета представената от административния орган преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на обжалвания административен акт, имаща правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 28) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 27) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Д. Ч., която съгласно приложената по делото (л.26) заповед

заема длъжността младши авроконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспорената заповед съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта, което я прави надлежно мотивирана. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материално-правно основание за прилагане на принудителната административна мярка. В разпоредителната част на ПАМ като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), аа) от ЗДвП, с което е конкретизирана правната норма, която отговоря на описаната фактическа обстановка. Поради това, съдът не констатира да са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

По отношение приложението на материалния закон и съответствието с целта на закона съдът съобразява следното:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП (нова – ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ се прилага на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: аа) един месец – за нарушенията по чл. 182, ал. 1, т. 5 и др. от ЗДвП.

В конкретния случай, при проверка от контролните органи е установено, че водачът и настоящ жалбоподател управлява лек автомобил като извършва следното нарушение: движи се с превишена скорост 91 км/ч след приспадане на толеранс от 3% в полза на водача от 94 км/ч, при ограничение за населено място от 50 км/ч. При тази законова регламентация, необходимите материално-правни предпоставки за налагане на мярката, са 1. установено по надлежен ред управление на ППС от водач, който е представил декларация по чл. 188 от ЗДвП, че е управлявал автомобила и 2. установено превишение на скоростта в населено място над определените граници по чл. 182, ал. 1 от ЗДвП. Тези предпоставки обвързват административния орган да издаде заповед за ПАМ, като съставеният акт за нарушение се ползва с материална доказателствена сила до доказване на противното. При липса на надлежни доказателства, представени от жалбоподателя, които да оборят фактическите констатации по така съставения акт, по разбиране на съда, са налице всички предпоставки за налагане на процесната ПАМ. В тежест на жалбоподателя е да обори фактическите обстоятелства по акта за нарушение, което не е направено от него успешно в хода на производството. С жалбата единствено се твърди, че в

пределите на [населено място] действат различни ограничения на скоростта (от 30 км/ч до 120 км/ч), без обаче да се доказва, че на мястото, където е извършено нарушението, действително действа по-високо от 50 км/ч ограничение на скоростта.

След като от така съставения АУАН, контролните органи са констатирани фактите, пораждащи за жалбоподателя необходимостта от налагане на ПАМ, и при положение, че АУАН се ползва с материална доказателствена сила, която с представените писмени доказателства не бе оборена, правилно е наложена ПАМ на лицето за това нарушение.

По делото е приложен снимков материал, от който е видна скоростта на водача, локацията на извършеното нарушение, рег. номер на автомобила, което е достатъчно като реквизити да обоснове нарушението. По разбиране на съда, заповедта е мотивирана и обоснована, съдържа установените релевантни факти, които доказват извършеното от жалбоподателя деяние, съдържа в себе си фактически и правни основания за издаване и е постановена в съответствие с материалния закон.

Заповедта е издадена в съответствие и целта на закона. С оспорената заповед административният орган е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен административен акт. Целта на законодателя е да осигури безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. С процесната ПАМ, не се цели санкциониране на нарушителя и/или трети лица, а постигане на правноопределен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване на пътнотранспортните произшествия. В тази връзка неоснователно жалбоподателят се позовава на принципа, че всеки е невинен до доказване на противното, като акцентира, че до този момент няма доказана вина на жалбоподателя. Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата вина не изключва възможността за прилагане на мярката.

При издаването на заповедта за ПАМ органът не е нарушил принципа на съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 1 АПК. Срокът на мярката, определен от административния орган, е в рамките на визирания в нормата на чл. 171, т. 1, б. з) аа) от ЗДвП, поради което съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е съобразена не само с материалния закон, но и с целта на същия - осигуряване безопасността на движението по пътищата, както и с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Съвкупната преценка на изложените фактически и правни доводи обуславя краен извод за неоснователност на оспорването, поради което същото следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 102,26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. К. от [населено място], подадена чрез адвокат С. К., срещу Заповед

за прилагане на принудителна административна мярка № 286 от 17.02.2026 г. на младши авроконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Д. В. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: